

Bobo

VERSCHIJNT WEKELIJKS

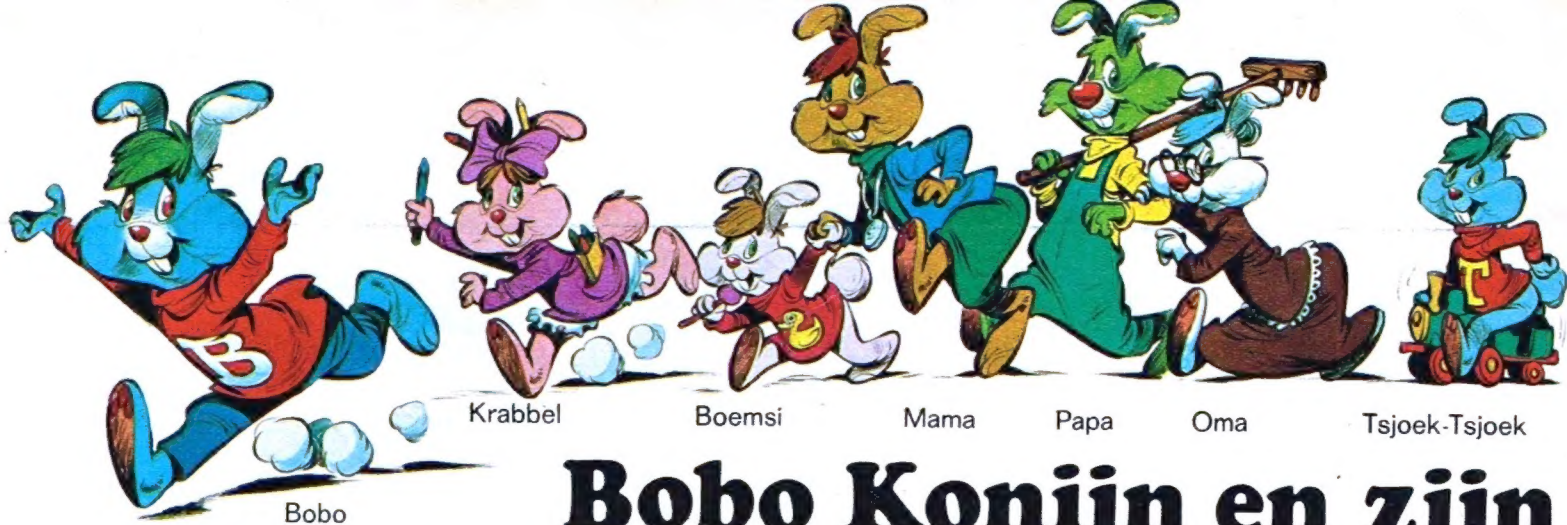
nr. **11**

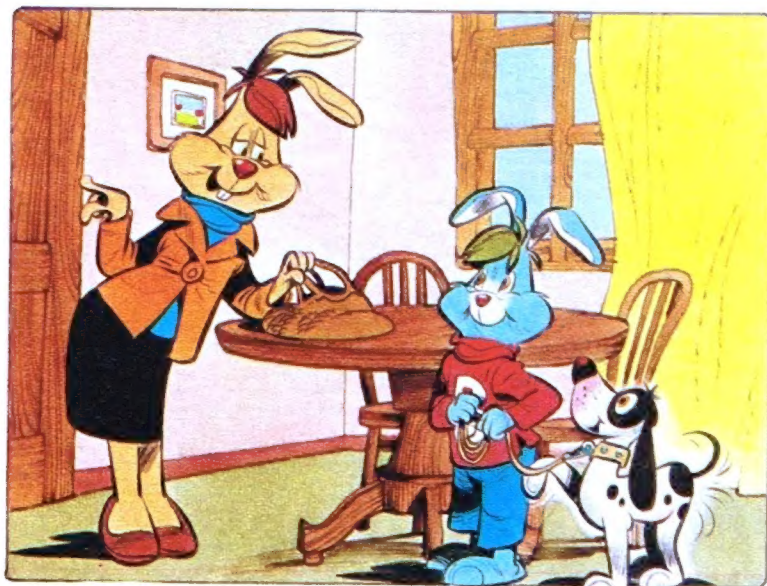
losse nummers 80 cent
abonneeprijs 65 cent
België 11 F

Kijk, Bobo viert feest!
Zie je hoe vrolijk hij eruit ziet?
Straks gaat hij op de toeter blazen...
Dat zal me een pret worden!

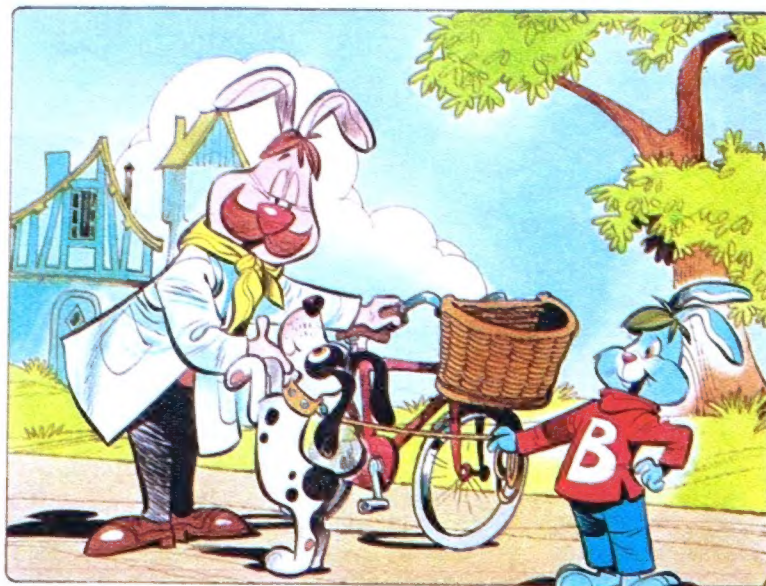
voorleesblad voor peuters en kleuters

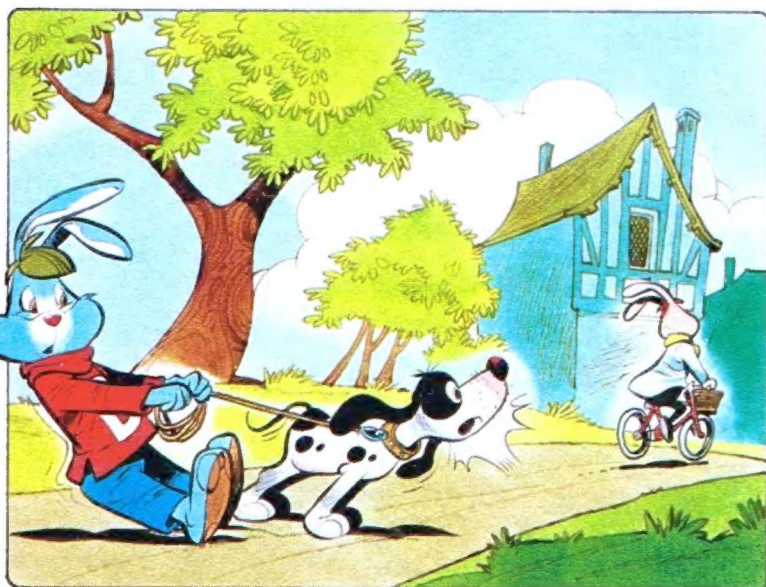
Bobo Konijn en zijn

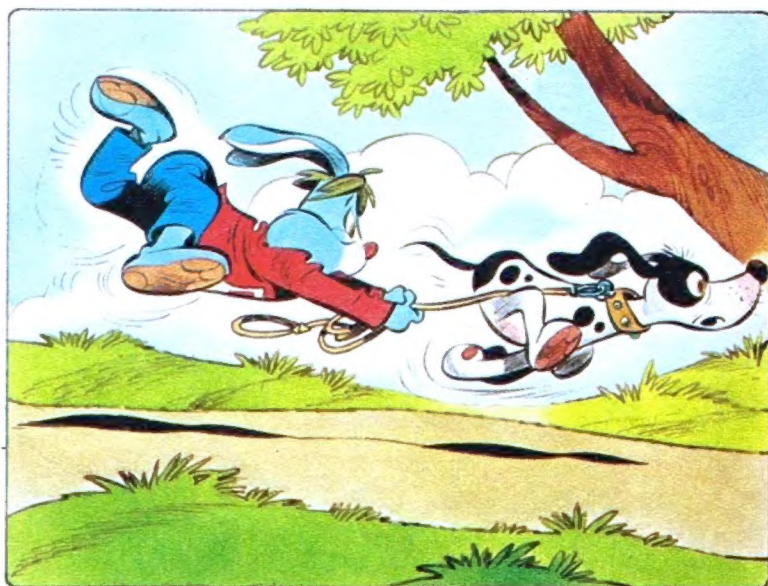
1. Dido, het hondje van Bobo's buurvrouw, is een grote lekkerbek. Vooral kluiven lust hij graag! „Als jij met de hond gaat wandelen, Bobo, wil je dan ook wat boodschappen voor mij halen?” vraagt Mama Konijn. Dat wil Bobo wel. En Dido ook! Want van de slager krijgt hij dan altijd een lekkere kluif!

2. Onderweg komen ze de slager tegen. „Kijk! Daar is die kleine lekkerbek!” zegt de slager tegen Dido en hij aait hem. Dido springt vrolijk tegen de slager op. „Waf... waf!” blaft hij. „Nee. Vandaag heb ik geen kluiven. Misschien morgen wel!” zegt de slager. Maar Dido heeft juist nu trek in kluiven!

3. Als de slager al bijna de straat is uitgefietst, trekt Dido nog hard aan zijn halsband. „Toe nou!” roept Bobo. „Je hebt toch gehoord wat de slager zei? Vandaag geen kluif!” Maar ja, als hondjes trek hebben in kluiven dan zijn ze altijd erg ongeduldig. Want van de slager krijgt hij toch altijd een kluif!

4. Zo snel als zijn pootjes zich maar kunnen bewegen rent Dido over de straat. „Niet doen... Kalm aan nou, Dido!” roept Bobo. Maar het hondje luistert niet eens! Bobo kan de halsband bijna niet meer vasthouden. „Woef!” blaft Dido. Even later komen ze in een straat met allemaal bomen en struiken!

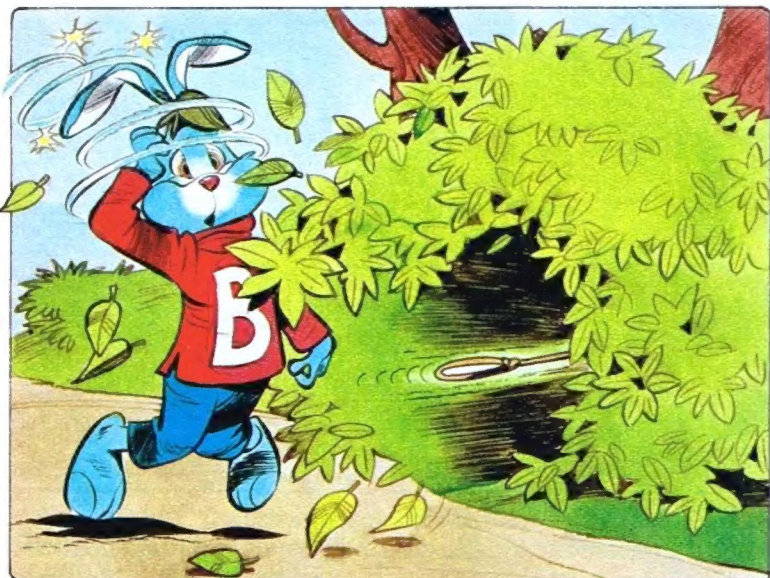
Tante Pieta-Secuur

Oom Slokop

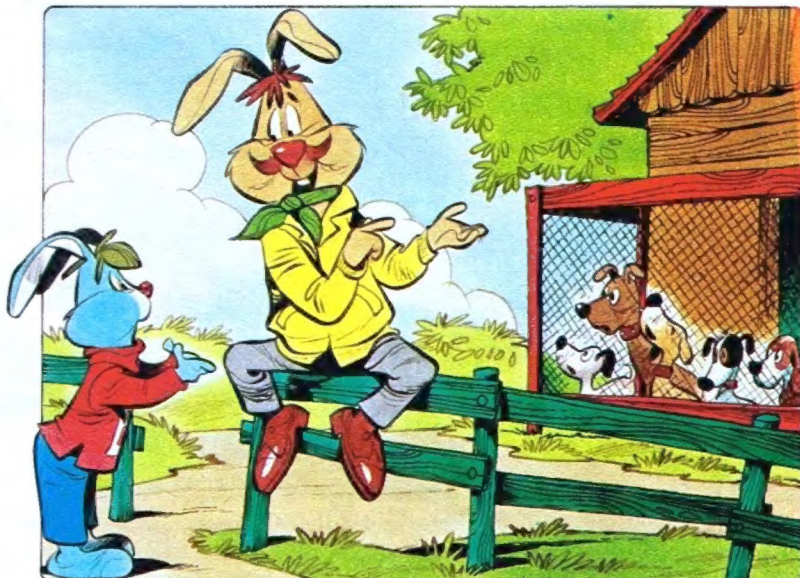
Tante Deur-Dicht

Lees-Voor.

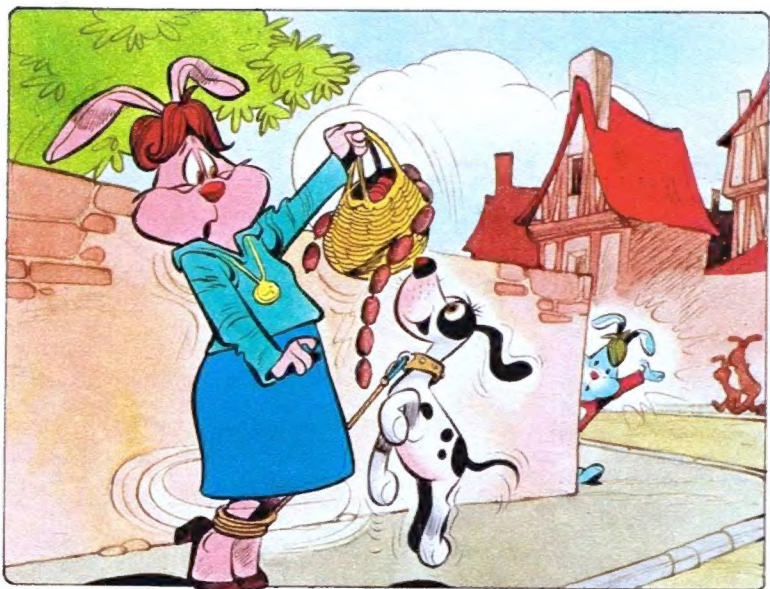
vrolijke familie

5. Dan gebeurt het. „Whamm...!” Dido glipt nog net door een gat in de struiken. Maar Bobo is daar te groot voor. „Oooo!” Bobo moet de riem loslaten. „Dido... Didooo!” roept hij. Maar alles wat hij nog ziet is het eindje van Dido's halsband dat achter de struik verdwijnt. „Wat nou?” denkt Bobo.

6. Dan gaat Bobo naar het hondenbewaardhuis om Dido te zoeken! Daar ziet hij wel twintig verschillende honden zitten. „Aha! Jij komt zeker een hondje uitzoeken!” zegt de oppasser. „Nee!” zegt Bobo. „Ik zoek mijn eigen hond! Dido heet hij!” De oppasser schudt zijn hoofd. „Die heb ik hier nooit gezien!”

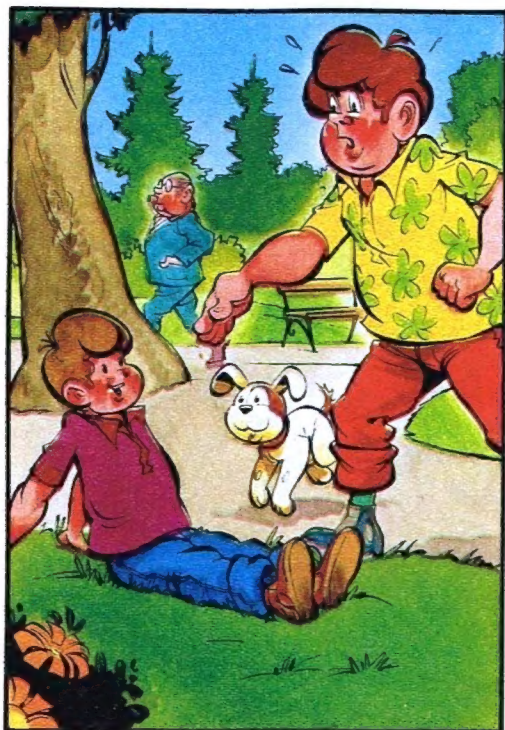
7. Wat verdrietig loopt Bobo terug naar huis. Maar plotseling ziet hij Dido! Hij springt tegen een mevrouw op die een tas vol met worstjes in de hoogte houdt. Dido is zo vaak om de mevrouw heen gedraaid dat haar benen met de riem vastzitten. „Weg! Koest!” roept de mevrouw heel kwaad.

8. „Maar dat is ondeugend, Dido!” zegt Bobo tegen het hondje. „Honden horen aan een lijntje!” zegt de mevrouw als Bobo de halsband rond haar benen losmaakt. Dat weet Bobo ook wel. „Hij heeft natuurlijk trek in een worstje!” zegt Bobo. „Kom maar mee, Dido. Dan krijg je er thuis eentje!” „Woef, woef!” blaft Dido blij.

OOM STUNTEL

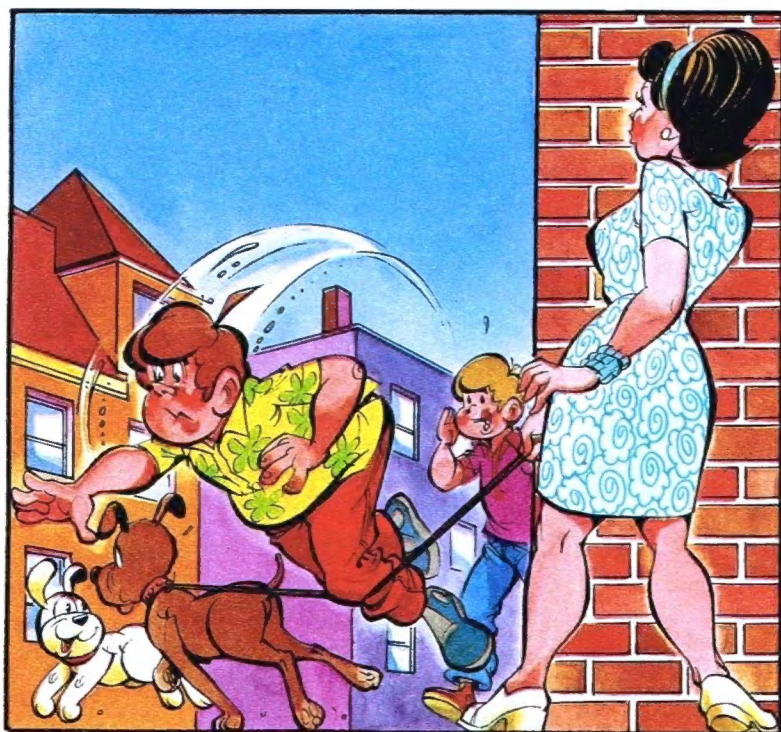
1. Heintje zit net lekker in het zonnetje in het park, als daar oom Stuntel aan komt wandelen. „Wat doe je, Hein?” vraagt oom Stuntel. „Ik zit lekker in het zonnetje!” lacht Heintje terug.

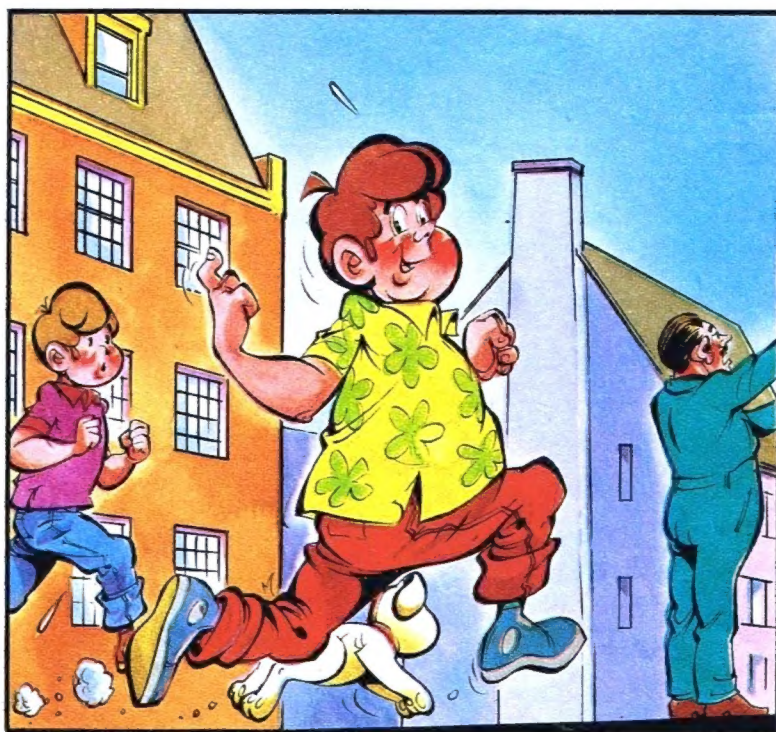
2. Maar dat vindt oom Stuntel onzin. „Flauwekul!” roept hij. „Jongens als jij moeten fit blijven, en niet liggen luieren!” Hij pakt Heintje bij zijn voeten vast. „Kom mee!” zegt hij streng.

3. En daar gaan ze, hoor, het park weer uit. „We gaan hardlopen!” roept oom Stuntel achterom. „Loop mij maar achterna, Hein!” Flap holt natuurlijk ook mee. „Ha, dat wordt leuk!” denkt hij.

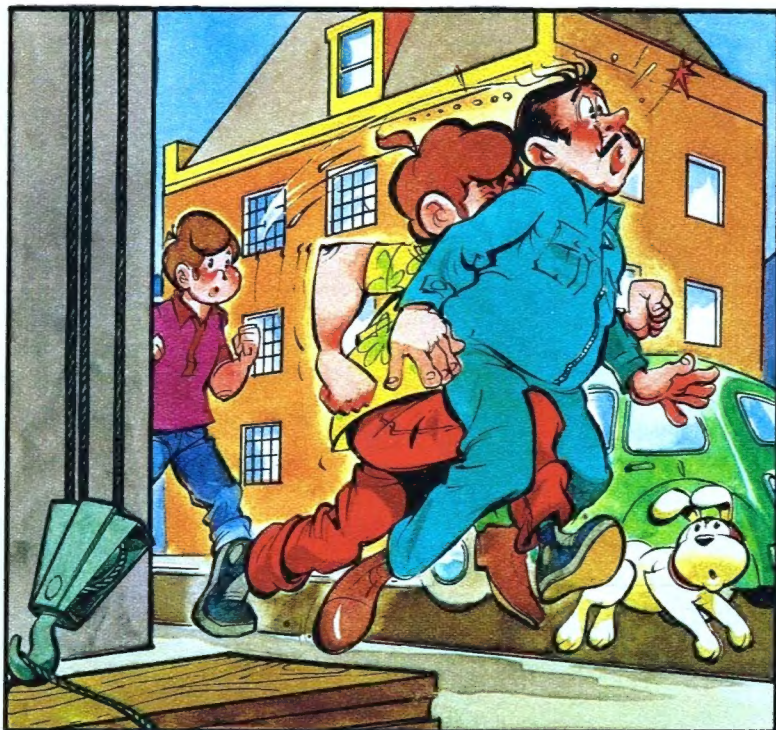
4. Ze hollen een tijdje over straat. Maar als ze vlak bij het hoekje van de straat zijn, gebeurt er iets. Van de andere kant komt een juffrouw aanwandelen, met een hondje aan de lijn. En... oom Stuntel struikelt over die lijn! „Haha!” lacht Heintje. „Houdt u nu al rustpauze, oom?” Maar oom zegt niks!

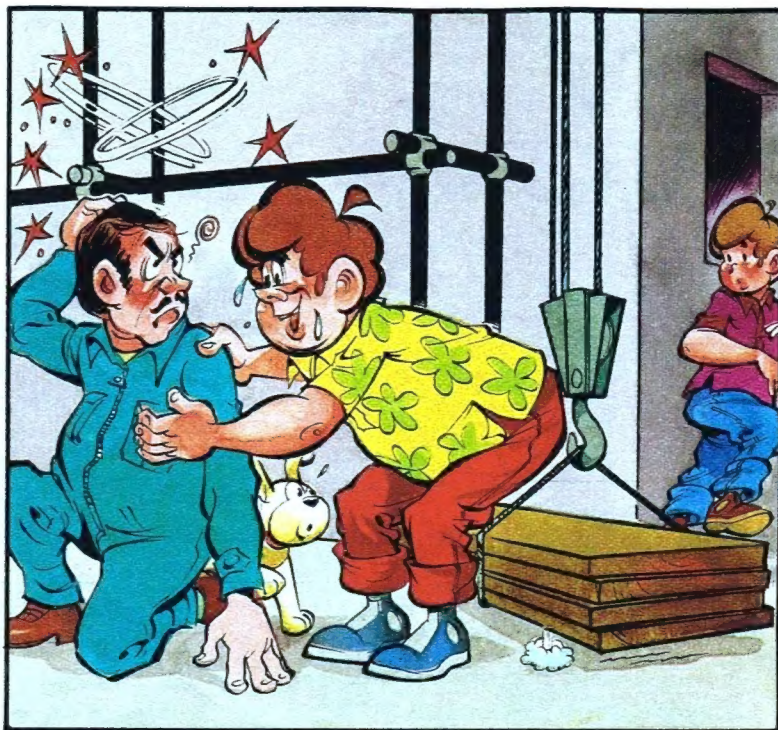
5. Hij doet gewoon net of er niks gebeurd is! Oom Stuntel loopt meteen weer verder. „Vooruit, Heintje!” roept hij. „Wat sta je toch te treuzelen? Loop mij toch gewoon achterna!” Dat doet Heintje, maar hij denkt intussen: „Ik zal zelf toch maar een beetje beter uitkijken dan die malle oom van me!”

gaat hardlopen

6. O, o, o! Bij de volgende hoek gebeurt er wéér wat doms. Oom Stuntel botst tegen een meneer op. BENG! Het is net op een hoek waar een groot nieuw huis wordt gebouwd, en die meneer stond daar te werken. „Kan je niet uitkijken!” roept de meneer. „O, pardon hoor!” stamelt oom Stuntel.

7. Die meneer is natuurlijk behoorlijk boos, dat kan je wel aan zijn gezicht zien. Oom Stuntel begint uit te leggen dat hij er echt niets aan kon doen, en gaat erbij zitten. Maar o! Wáár gaat hij nu precies op zitten? Heintje ziet het al: een stapel balken, die klaar staat om omhoog gehesen te worden!

8. „Stop!” roept Heintje nog. Maar het is al te laat... WOEPS! Daar vliegt oom Stuntel met de stapel balken de lucht in. „Help!” roept oom Stuntel. „Iemand haalt de grond weg!” O, die oom toch!

9. Steeds hoger en hoger gaat het, en eindelijk zijn ze bovenaan. „Hoe... hoe moet ik nu weer naar beneden?” stamelt oom Stuntel. „Gewoon, met de trap!” lacht een werkmán.

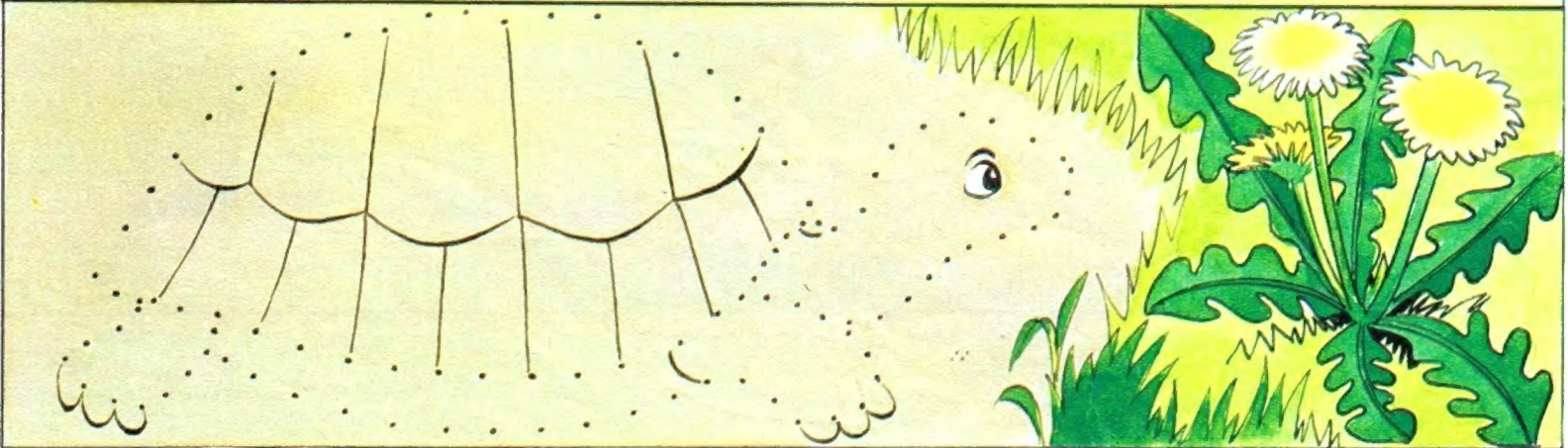
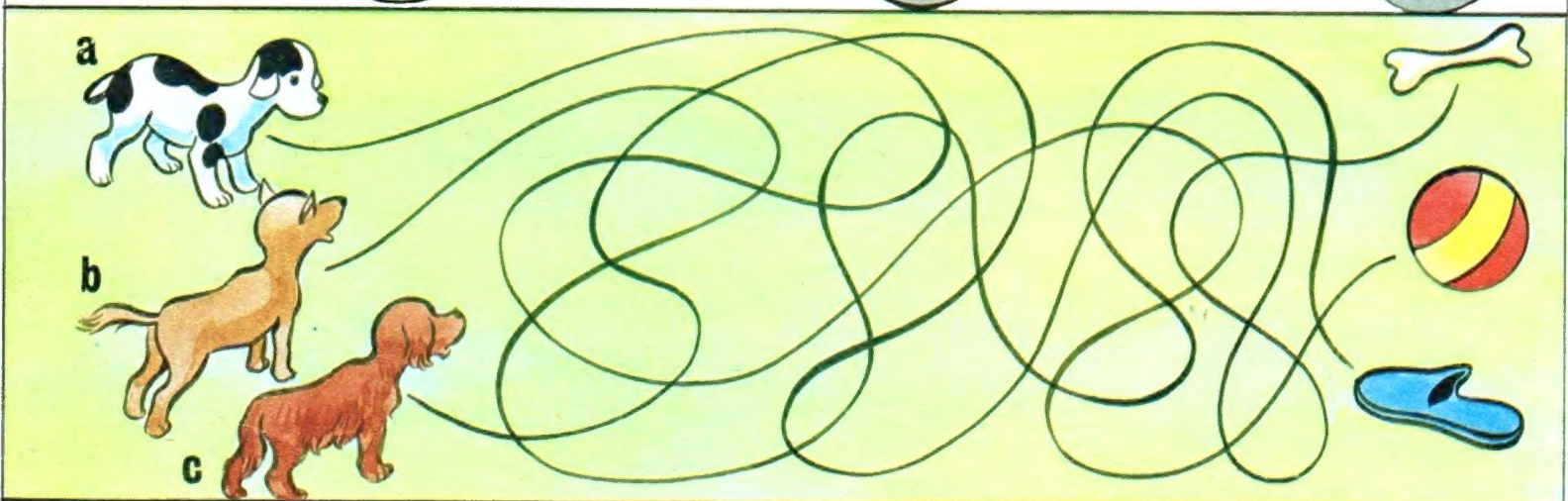
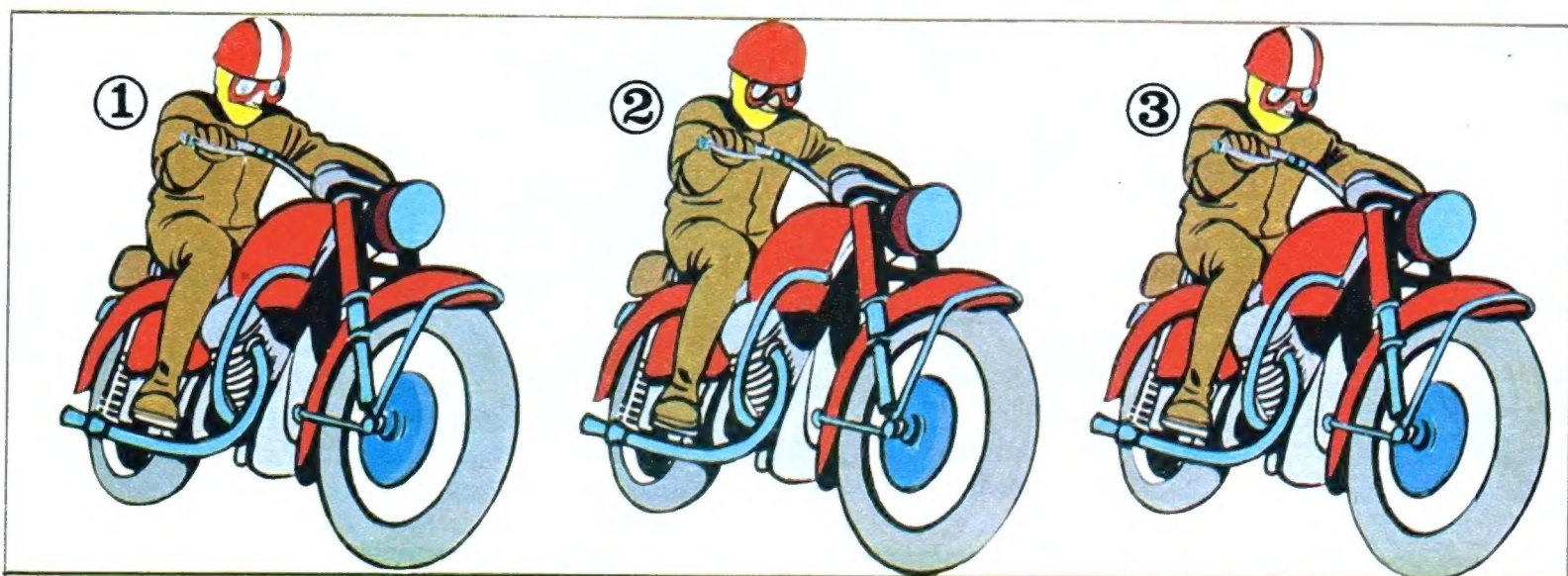

10. Tja, dat moet dan maar. „Pfff...” zucht oom Stuntel even later. „Ik ben blij dat ik weer beneden ben, hoor!” Heintje lacht. „Oom...” zegt hij zachtjes. „Zullen we nu maar lekker in het zonnetje gaan zitten?”

Puzzelen met Bobo

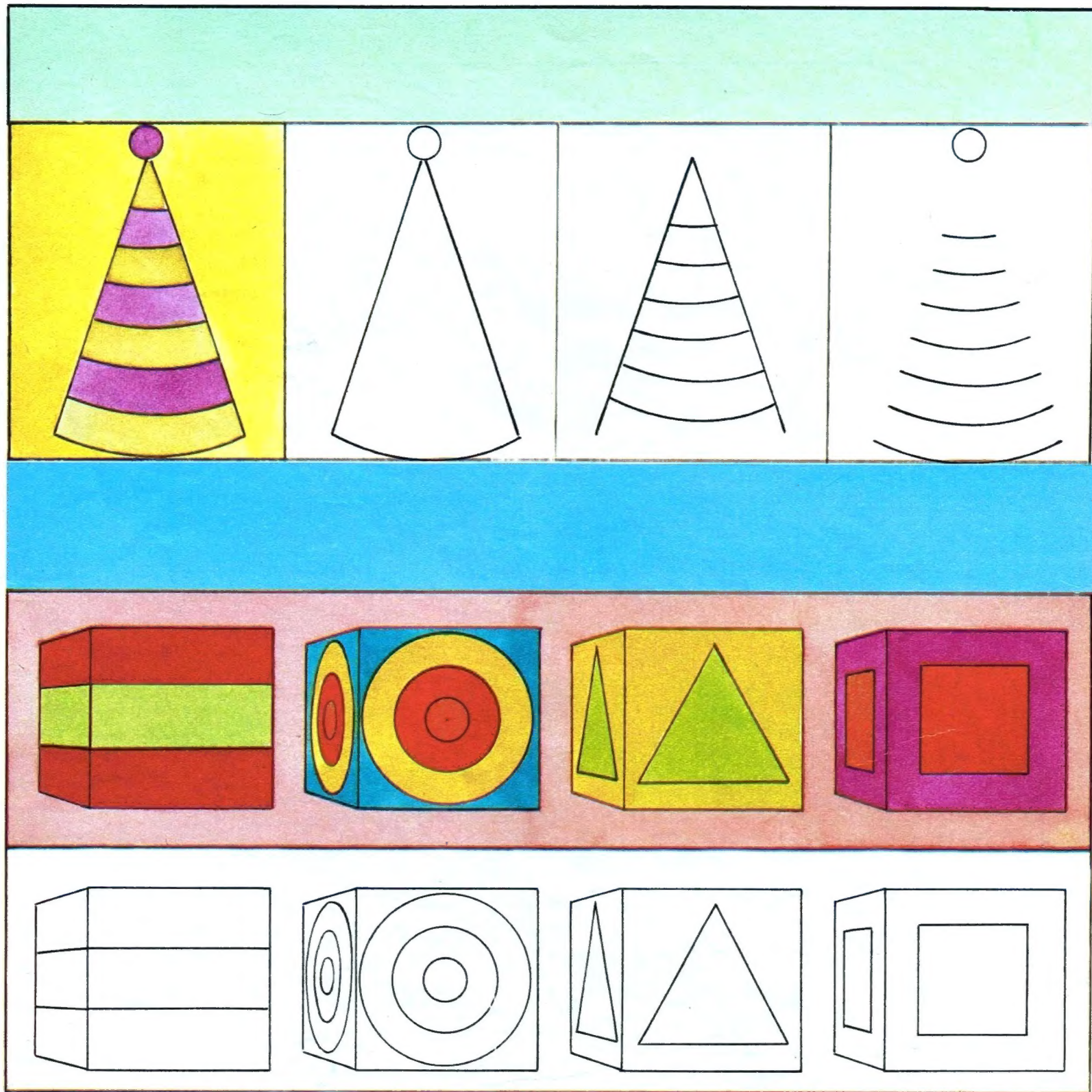
Deze week is er weer een hele bladzij vol met leuke puzzeltjes. Kijk maar: de drie motorrijders lijken precies op elkaar, maar toch is er eentje anders! En als je met je vinger langs de lijntjes gaat, weet je precies welk hondje straks met de bal gaat spelen, wie er met de pantoffel gaat slepen en wie er op het botje gaat knabbelen! Als je met je potlood langs de stippeltjes gaat, komt er een heel lief diertje tevoorschijn: een schildpad!

Krabbels eigen kleurplaat

Vier hoedjes op een rijtje... ze zijn allemaal precies hetzelfde, maar ze zijn nog niet afgetekend! Doe jij dat? En dan mag je ze ook mooi kleuren. Allemaal verschillend, dan wordt het vast heel mooi! Daaronder staan vier speelgoedblokken. Met strepen, met een rondje met een driehoek en met een vierkantje. Kleur je de witte blokken precies zo?

DE BOLLEBAASJES ZIJN WEER BEZIG!

De Bollebaasjes gaan vissen! Nou ja, niet allemaal... het dikke Bollebaasje zit natuurlijk al weer te eten! Maar andere Bollebaasjes vissen wél. Kijk maar eens hoe slim één Bollebaasje dat doet: hij heeft geen hengel, maar een hooivork. Wat denk je, zal hij nu ook vier visjes vangen? Opaatje vist natuurlijk ook. Maar oei, zie je waar zijn aas gebleven is? Als dat maar goed afloopt! In het

bootje zit een Bollebaasje die twee dingen tegelijk doet: hij vist en... hij slaapt. En o, wat handig: op zijn hengel zit een belletje. Als er dan een visje aan komt, gaat het belletje vanzelf rinkelen. Slim, hè? Een ander Bollebaasje heeft een kikker gevangen... zie je hoe verschrikt ze elkaar aankijken? Kijk maar goed!

Bobbies goudvis

Op de televisie heeft Bobbie gezien dat er in zee allemaal verschillende soorten vissen wonen. Haringen, schollen, kabeljauwen... Maar zo'n mooie vis als Jozef, zijn goudvis, heeft Bobbie op de televisie nog nooit gezien. „Omdat jij maar alleen bent, mag je niet in de grote zee zwemmen!” zegt Bobbie tegen Jozef. „Want de zee is zo groot dat je zo zou verdwalen.” Toch vindt Bobbie dat Jozefs huis erg klein is! „Jozef is altijd zo stil. Ik denk dat hij het geen fijn huis vindt!” zegt Bobbie tegen zijn mama. „Wat voor huis moet Jozef dan hebben?” vraagt mama. „Zo groot als de zee!” zegt Bobbie. „Als die dan in de huiskamer staat, letten we goed op hem zodat hij nooit de weg kan kwijtraken!” Bobbies moeder moet daar erg om lachen.

Op een dag, als Bobbie uit school komt, ziet hij in een dierenwinkel een grote viskom staan. „Da's mooi,” denkt hij. „Dat is een goed huis voor Jozef!” Vlug loopt hij de winkel binnen. „Wat kost dat grote vissenhuis?” vraagt hij aan de winkelmeneer. „Dertig gulden!” zegt de man. „Oei! Zoveel geld heeft mama vast niet! Maar als het maar voor één vis is, is het dan goedkoper?” De winkelmeneer schudt zijn hoofd. Verdrietig loopt Bobbie naar huis toe.

Als hij alles aan mama vertelt, kijkt die eens in haar portemonnee. „Tja!” zegt ze. „Jozef mag best een grotere kom hebben. Maar dan moeten we er nog wel even voor sparen! Jozef moet dus nog even geduld hebben!”

Een weekje later ligt Bobbie 's nachts na te denken hoe hij Jozef vast een beetje kan helpen. Plotseling heeft hij een ideetje.

Voorzichtig sluipt hij zijn slaapkamer uit naar de huiskamer. Het licht durft hij niet aan te doen, omdat anders mama misschien wakker wordt! Dan pakt hij een stoel en schuift die voor de viskom. „Hee, Jozef! Ben je wakker?” Bobbie kan Jozef in het donker niet goed zien. Heel voorzichtig pakt hij de viskom op en loopt ermee naar de badkamer. „Die badkuip is vast groot genoeg voor jou!” zegt hij tegen de goudvis. Hij stopt het stopje in het gat, draait de kraan open en laat het water met een brede straal in de kuip lopen. Dan gaat Bobbie op de grond zitten en met de vissekom in zijn handen wacht hij tot de badkuip vol met water is. „Blijf maar slapen, hoor Jozef. Morgen zie je je nieuwe huis wel!” zegt Bobbie. Omdat de badkuip erg groot is en het heel lang duurt voordat die vol is... valt Bobbie ook in slaap! Maar opeens schrikt hij weer wakker. „Wat is dat nou?” zegt een verschrikte stem. In de deuropening staat mama. En o! Het water stroomt over de badkuiprand, allemaal op de vloer! Bobbie schrikt heel erg. „Eh... ik...” hikkelt hij, maar verder kan hij niets zeggen. Bobbie kijkt in de viskom en schrikt dan heel erg. „Jozef is weg!” roept hij. Met zijn handje roert hij door het water in de kom. „Vannacht zat hij daar nog in!” zegt Bobbie. Maar mama schudt haar hoofd. „Nee hoor. Jozef is in de keuken. Het is een verrassing. Ga maar kijken!” Vlug holt Bobbie naar de keuken toe, doet het licht aan en... „Jozef!” roept hij. Op de aanrecht staat een nieuwe goudvissenkom, en... daar zwemt Jozef! Hoe... hoe kan dat nou!” vraagt Bobbie aan mama. „Vannacht zat hij nog in de kleine kom!” „Nee hoor!” zegt mama. „Daar heb ik Jozef gisteravond uitgehaald! Jij hebt de hele nacht met de lege goudvissenkom op je schoot zitten slapen!” O, wat is Bobbie blij! Hij wil de nieuwe goudvissenkom meteen optillen en mee naar de kamer nemen. Maar die is veel te zwaar! „Laat die nog maar even staan!” zegt mama. „Eerst moeten we de badkamer opruimen!” Dat vindt Bobbie ook. En dan zegt hij: „Die badkuip was toch niet zo'n goed plannetje. Jozef zou daar helemaal niet naar buiten kunnen kijken! Nee hoor, die nieuwe kom is véél beter!” zegt hij dan.

Bobo nr.11 74-03A

BOBO BON

Bon invullen, of de gegevens ervan overnemen op een vel papier en in een als brief gefrankeerde envelop sturen naar: Bobo, Postbus 400, Amsterdam.

Voor België: Bobo, Jan Blockxstraat 7, 2000 Antwerpen.

(hier eigen naam en adres invullen)

Naam: _____

Adres: _____ Prov.: _____

Plaats: _____

Ik ontvang per post een Bobo-das.

Deze kleuter wordt Bobo-abonnee:

Naam: _____

Adres: _____ Prov.: _____

Plaats: _____ jongen/meisje

Leeftijd: _____

Handtekening ouder: _____

Stuur het blad

☐ per bladenman, de betaling wordt met hem geregeld.

☐ per post, betaling per kwartaal (13 nrs.) d.m.v. de toegezonden acceptgirokaart.

☐ per post, betaling per kwartaal (13 nrs.) d.m.v. de toegezonden acceptgirokaart.

Bobo-abonneeprijs 65 cent per week of f 8,45 per kwartaal (13 nrs.) d.m.v. de toegezonden acceptgirokaart.

Deze aanbieding is geldig tot 5 april 1974.

België 11 F.

Dag kou, dag wind, dag regen,

Een warme Bobo-das speciaal voor jou geweven van héél zacht materiaal. Waar je nog lang plezier van kunt hebben!

zo'n originele Bobo-das 115 cm lang kado voor een nieuw abonneetje.

Ja hoor, jij krijgt die mooie Bobo-das helemaal voor niets als je nú een nieuw abonneetje opgeeft. En dat is ook een kunstje van niets, want er is altijd wel een kleuter in de buurt die Bobo nog niet heeft, maar wel dolgraag wil hebben. Vul maar gauw de bon in, dan heb jij tenminste snel je Bobo-das thuis. Dag kou!

De winnares van de Bobo plezierkaart wedstrijd nr. 1 is Iris Hogenboom uit Haarlem, zij krijgt die mooie knuffelezel als prijs.

Simmie het olifantje met de lange slurf

1. „Wat een heerlijk weertje is het toch!” zucht Simmie tegen zijn vriendje Rongrong. „Er gaat toch maar niets boven lekker luieren op het gras in het zonnetje!” „Hee! Wat is dat nou?” roept Rongrong. „Ik krijg allemaal kluiten aarde op mijn hoofd!”

2. „Kun je niet ergens anders graven?” zegt Rongrong tegen het jongetje. „Wij willen hier uitrusten!” „Pff, gaan jullie maar ergens anders liggen, hoor!” zegt het jongetje. „Ik ben wormen aan het zoeken en ik ga niet weg omdat jullie dat zo graag willen!”

3. „Kunnen we hier nu niets tegen doen, Simmie?” vraagt Rongrong. „Als hij zo graag wormen wil hebben, weet ik wel iets waar hij erg van zal schrikken!” zegt Simmie. Hij steekt zijn slurf in de grond en vlak voor het jongetje komt die weer tevoorschijn.

4. „Help! Een reuzeworm!” gilt het jongetje. En hij loopt weg, zo hard als hij maar kan. Het potje met wormen laat hij ook nog vallen. „Ziezo, arme wormpjes!” zegt Rongrong. „Nog eventjes en dan mogen jullie weer fijn in het lekkere gras gaan kruipen!”

Kijk nou eens...

...wat een kleine slimmerd:
die poolvos met zijn kleine snoet!
Het sneeuwt opeens
verschrikkelijk hard hier,
en weet je wat de poolvos doet?

Hij zoekt, heel slim,
een grote yak op,
en schuilt er fijn op zijn gemak!
Gezellig daar zo met z'n tweetjes...
Het is een heel erg lieve yak!

GA JIE MIEE NAAR

1. Pukkie en Wanda zijn bij Neptunus om er een grote, mooie parel te halen voor de Sprookjeskoningin. Met haar toverstokje heeft Wanda zichzelf en Pukkie betoverd. Nu kunnen ze onder water lopen. Maar... als ze bij Neptunus komen, zegt die verdrietig: „De parel is weg! Zoëven lag hij hier nog!”

2. Pukkie en Wanda gaan de parel meteen zoeken. Ze kijken overal: achter de waterplantjes, en onder de stenen, overal. Maar nergens, nergens is de parel. En nèt willen ze weer teruggaan, als ze iets raars zien: daar, een heel klein inktvisje! Maar wat kijkt die verdrietig! Ach... al zijn acht armpjes zitten in de knoop...!

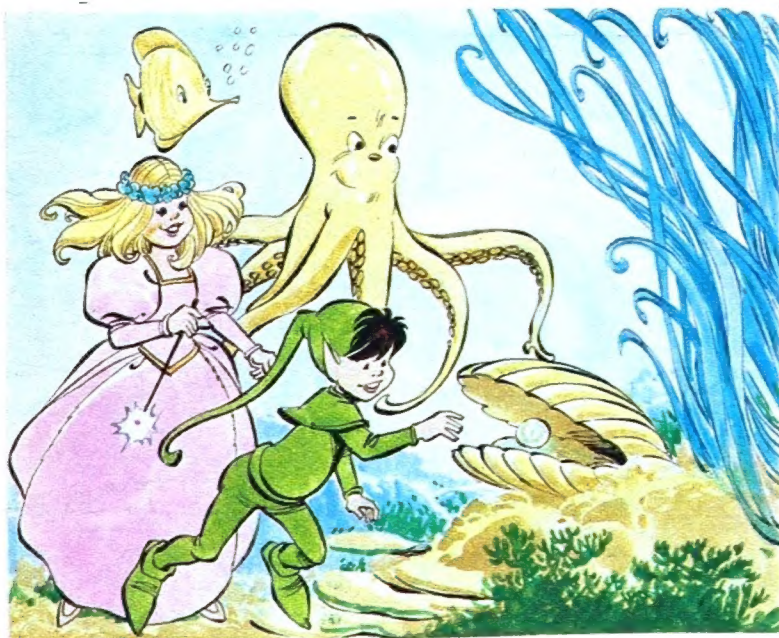

3. „Kom maar, ik help je wel even!” zegt Wanda vriendelijk. Maar tjonge, wat gaat dat moeilijk... met het toverstokje gaat het veel makkelijker! „Hoe komen al jouw armen nu opeens in de knoop?” vraagt Pukkie verbaasd. „Ik holde zo hard...” zegt het inktvisje. „Ik wilde vlug naar Neptunus toe om iets leuks te vertellen!”

4. „Iets leuks?” vraagt Wanda. „Ja!” knikt het inktvisje. „Ik heb hem heel goed geholpen! Hij had een heel mooie parel zomaar laten slingeren, nou, en toen heb ik hem netjes opgeruimd. Daar, in de schelp!” O, o, wat moeten Pukkie en Wanda nu lachen... „En die parel zoeken wij juist!” roepen ze. „Die parel was voor ons!”

SPROOKKJESLAND?

5. Ze lopen meteen naar de schelp toe. „Hier is het!” wijst het inktvisje. Pukkie gluurde naar binnen. „Ja! Ja, ik zie hem liggen!” roept hij. Voorzichtig steekt hij een hand uit, en dan pakt hij de parel. Zo vlug ze kunnen, gaan ze weer terug naar Neptunus.

6. „Neptunus! Neptunus! We hebben de parel!” roepen ze al uit de verte. Nu, je kan begrijpen dat Neptunus verschrikkelijk blij is. Hij wil meteen alles weten. Gelukkig is hij helemaal niet boos. „Het inktvisje wilde alleen maar goed zijn best doen, en dat is toch aardig!” zegt hij. „Wat zal de Sprookjeskoningin blij zijn!”

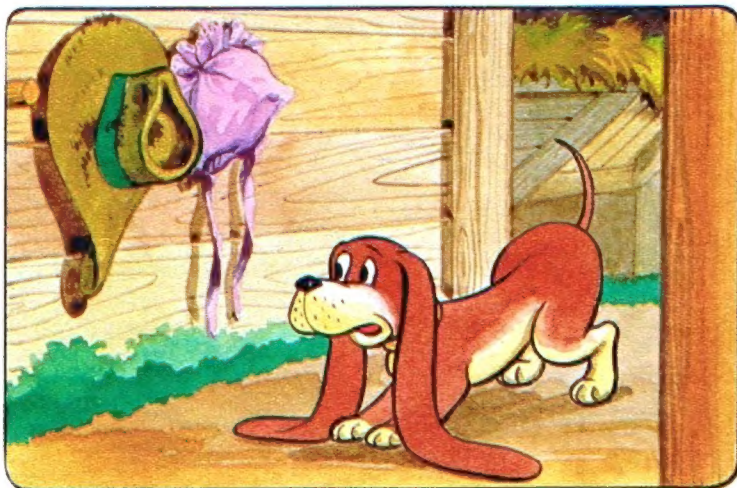
7. Vrolijk nemen ze afscheid van elkaar, en dan gaan Pukkie en Wanda weer naar huis. De schildpad brengt hen weer terug. „Voorzichtig hoor!” zegt Pukkie. De rug van de schildpad is ook zo glad. Daar is het laddertje van het bootje al. „Dag! En nog wel bedankt!” roepen Pukkie en Wanda als ze naar boven klimmen.

8. Pukkie houdt de parel vast, en hij past er erg goed op! „Daar is het strand alweer!” wijst Wanda. „En kijk, de Sprookjeskoningin en de hofdames staan al te wachten!” Wat is de Sprookjeskoningin blij als ze de mooie parel ziet! „Jullie hebben verschrikkelijk goed je best gedaan, hoor!” zegt zij. „Heel, heel hartelijk bedankt!”

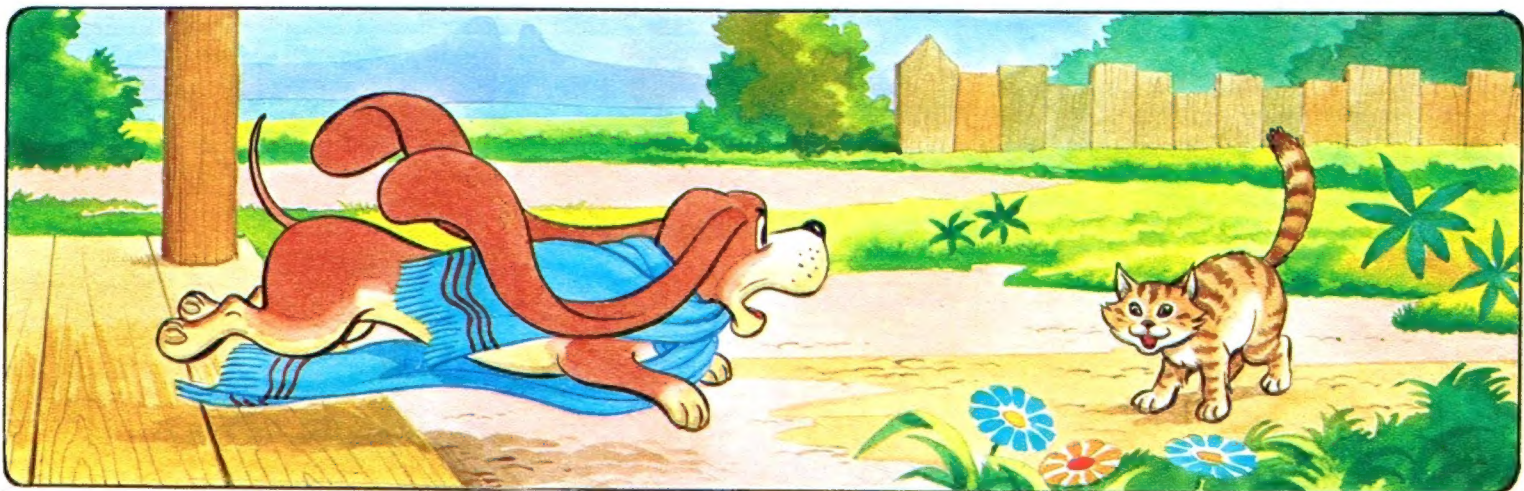
Jimmie de cowboy

1. Je weet natuurlijk allang, dat Appel zo graag mooie hoeden opheeft. Snuffel staat er net naar te kijken, en... hij is een beetje jaloers! „Waarom heeft Appel zulke mooie hoeden, en waarom heb ik geen mooie kleren?” denkt hij.

2. Snuffel loopt meteen de boerderij binnen, en gaat op zoek naar mooie kleren. Kijk, daar hangt een fijne lange sjaal. Snuffel probeert 'm meteen. „Zie je wel, hoe mooi dat staat!” denkt hij trots. „Een echte sjaal voor mij!”

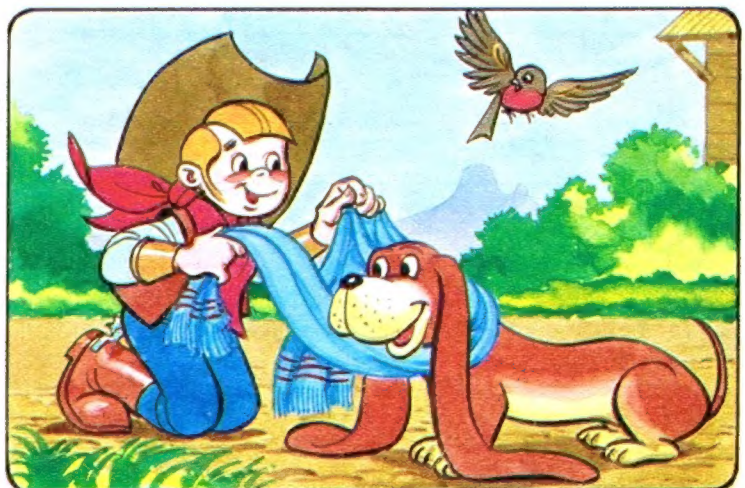

3. Dan hoort Snuffel opeens een geluidje van buiten. „Miauw! Miauw!” klinkt het zachtjes. Het is een klein poesje, dat heel nieuwsgierig het erf van Jimmies boerderij is opgetrappeld. „Woef!” blaft Snuffel boos.

4. Je weet, dat hondjes altijd erg graag kleine poesjes achterna zitten. Snuffel ook! „Woef! Wat doet die hier?” blaft hij. En hij rent naar buiten om het kleine poesje weg te jagen. „Woef! Woef! Wegwezen!”

5. Maar o! Die domme Snuffel is helemaal vergeten, dat hij Jimmies sjaal nog om zijn nek heeft! En ja hoor, daar gebeurt het al: Snuffel struikelt over de lange sjaal. Boem! Daar ligt hij op zijn snufferd. „Oei!” zucht hij.

6. Gelukkig, Jimmie is in de buurt. Hij wikkelt die lastige sjaal meteen weer van Snuffels nek af. „Hm... ik geloof dat jij die sjaal veel beter kan dragen!” bromt Snuffel. „Precies!” lacht Jimmie. „Dat lijkt mij ook het beste!”